

Buurtgezinnen maakt het verschil voor ouders

‘Eigenlijk is het heel simpel’

Soms kun je wat extra hulp gebruiken bij het opvoeden van je kinderen. Omdat je net verhuisd bent en nog niet zoveel mensen kent, omdat je kind extra aandacht vraagt, omdat je de opvoeding alleen moet doen of zelf niet lekker in je vel zit. Dan is het fijn om iemand in de buurt te hebben, die er even voor je is. Buurtgezinnen kan helpen om zo iemand voor je te vinden. Zij koppelen een gezin met een vraag aan een gezin dat steun wil bieden. Opvoeden hoeft je immers niet alleen te doen.

“Hij kan hier lekker zijn ding doen”

Michelle Jonker zat met de handen in het haar. Haar jongste zoon Raijen (8) was op school niet meer welkom. Het idee om een buurtgezin in te schakelen, kwam voor haar als een geschenk uit de hemel.

“Raijen had regelmatig woedeaanvallen en op school ging het niet meer. Ook mijn moeder zag het niet meer zitten om hem op te vangen. In een gesprek met iemand van de gemeente werd gezegd: misschien kan Buurtgezinnen iets doen.” Lianne van Dam had zich aangemeld als steungezin. In haar oude woonplaats had ze ook kinderen opgevangen en nu ze in Jubbega was komen wonen, wilde ze dat graag weer doen. “Eerst dacht ik: doen we hier wel goed aan? Raijen had op verschillende plekken al ondersteuning, zou het niet te ingewikkeld worden?”

Al snel blijkt het steungezin juist een schot in de roos te zijn. Raijen heeft een plek nodig waar hij lekker de ruimte heeft en er weinig van hem gevraagd wordt. De grote tuin van Lianne is daar perfect geschikt voor.

“Elke donderdag haalde ik hem op uit school en bracht hem na twee uurtjes weer naar de naschoolse opvang. We aten dan samen, als het kon buiten aan de picknicktafel. Mijn jongste zoon Joshua was er ook, en dan speelden ze heerlijk samen: op de trampoline of met de Duplo. Op een keer lagen ze heel relaxt samen op de bank een Donald Duckje te lezen.”

Even een bakje koffie

“Ik merk dat hij rustiger is als hij bij Lianne is geweest”, zegt Michelle. “Ook van de opvang hoorde ik dat terug. De eerste keer was hij heel zenuwachtig, maar het viel allemaal mee, zei hij. Sindsdien kijkt hij ernaar uit om naar Lianne te gaan.”

“Ja, die eerste keer kon ik goed merken dat hij het spannend vond”, lacht Lianne. “Hij rende telkens heen en weer. Voor mij maakt het niet

zoveel uit hoeveel kinderen er over de vloer zijn. Dat observeren hoe een kind in z’n vel zit, doe ik een beetje vanzelf. Hij kan hier lekker zijn ding doen, dat is eigenlijk het belangrijkste.”

Inmiddels is Raijen gestart op een andere school en is de opvang op donderdag niet meer nodig. De tussenkomst van Buurtgezinnen is gestopt, maar beide moeders hebben samen afgesproken dat Raijen op studiedagen bij Lianne kan zijn. “En zelf kom ik hier geregeld even een bakje koffiedrinken”, zegt Michelle. “Wanneer ik ergens tegenaan loop, bespreek ik dat met Lianne. Zij is zelf moeder en weet dus hoe het is.”

“Ik voelde me gesteund in een moeilijke situatie”

Ze waren de eerste match van Buurtgezinnen in Heerenveen. Al meer dan een jaar komt de zoon van Anouk van der Sleen iedere donderdagmiddag bij Leontien van Nesselrooij en haar man Rolf, waar hij een gezellige middag doorbrengt. Toen Anouk kortgeleden plotseling weduwe werd, was de steun van Leontien en Rolf van grote waarde voor haar hele gezin.

“Mijn zoon Ivar (11) heeft ADHD en autisme en vraagt veel aandacht”, vertelt Anouk. “Dan is het fijn om af en toe mijn handen vrij te hebben, zodat ik meer tijd heb voor mijn andere twee kinderen. Hij had behoefte aan rust en stabiliteit. Dat vonden we bij Rolf en Leontien.”

Leontien en Rolf hadden tijd over. Hun kleinkinderen wonen in het buitenland en ze wilden graag iets betekenen voor een gezin. Nu komt Ivar iedere donderdag uit school bij hen. “Dan gaat hij vaak als eerste naar de salamanders die bij de zwembad in onze tuin zitten. Vaak maken we met z’n drieën een plannetje voor wat we die dag gaan doen. Dat kan van alles zijn: in de winter een spelletje spelen of iets bakken, in de zomer padellen of lekker naar buiten. Samen met Rolf heeft hij een terrarium voor de hagedissen gemaakt, die hij bij ons in de tuin ving, een leuk project dat iedere week terugkwam. Hij vindt het vooral fijn dat hij een plekje heeft dat alleen voor hem is. Als hij komt, zijn we er voor hem.”

Stappenplan

Voor Anouk is het een gerust gevoel om te weten dat Ivar op een veilige plek is, waar hij een-op-een-aandacht krijgt. “Hij kan wel alleen thuis zijn, maar met zijn ADHD moet er dan niet iets onverwachts gebeuren. Ik merk dat hij relaxt thuiskomt. In het begin vond hij het lastig dat hij hier niet kon gamen, maar daar is hij nu wel aan gewend.”

Anouk (links) en Leontien

“Opvoeden doen we niet, maar we geven hem spelenderwijs wel dingen mee”, zegt Leontien. “Door de duidelijkheid die we geven, laten we zien hoe hij hier mag zijn. We moedigen hem aan om ons te begroeten, dat vergeet hij soms. En we helpen hem wanneer hij te veel tegelijk wil. Hij heeft heel veel plannen en ideeën, dat is heel leuk, maar hij kan nog niet goed inschatten wat realistisch is. We zijn eigenlijk een soort surrogaatopa en -oma. Dat bevalt ontzettend goed.”

Verschil

Vlak voor de zomervakantie gebeurde het ondenkbare: Anouks man overleed volkomen onverwacht aan een hersenbloeding. De hulp van Leontien en Rolf was nu van onschatbare waarde. “Het was heel fijn dat Leontien en Rolf aanwezig waren bij de uitvaart: voor Ivar, maar ook omdat zij kennis konden maken met mijn vrienden en familie, en andersom.” Leontien

en Rolf boden aan dat de kinderen van Anouk alle drie regelmatig bij hen terecht konden, zodat Anouk ruimte had om dingen te regelen. “Ik wilde de jongens ondanks hun verlies toch een fijne zomer geven. Hier konden ze zwemmen en lekker spelen.”

“En ik was blij dat we iets konden doen”, zegt Leontien. “Juist die praktische hulp was heel belangrijk, merkte ik. Het was ook leuk om Ivars broertjes te leren kennen.”

Inmiddels is ook voor Ivars broertje een steungezin gevonden, waar een vaderfiguur aanwezig is. Anouk: “Dat is weer een heel ander gezin, maar hij is daar helemaal op zijn plek. Ik vind Buurtgezinnen een heel goed initiatief waar ik veel aan heb. Ik voelde me gesteund toen ik in een moeilijke situatie zat. Het heeft voor onze gezinssituatie echt een verschil gemaakt. En als je dan ook goed klikt met elkaar, is dat fantastisch.”

Coördinator Miek Hehenkamp: ‘Eigenlijk is het heel simpel’

“Hulp vragen kan soms lastig zijn. Wanneer je even wat ondersteuning kunt gebruiken bij de opvoeding, is het aanmelden bij buurtgezinnen een hele kleine stap. Eigenlijk is het heel simpel: je kind speelt gewoon een paar uurtjes bij een gezin in de buurt. Dat kan net de lucht geven die nodig is. Buurtgezinnen is nu een jaar onderweg in Heerenveen en we hebben al 14 gezinnen succesvol aan elkaar kunnen koppelen. Het werkt gewoon ontzettend goed. We zijn dan ook blij dat de gemeente zich heeft verbonden aan dit initiatief.

Ik merk ook dat steungezinnen het fijn vinden om dit te kunnen doen. Zij doen dit vrijwillig, onder begeleiding van mij als coördinator. Ik maak de match tussen vraag- en steungezin, evalueer regelmatig met beide gezinnen en houd tussendoor een vinger aan de pols. Ik vind niets mooier dan wanneer ik fotootjes krijg van kinderen die heerlijk aan het spelen zijn. Er is zoveel liefde en betrokkenheid op elkaar, dat vind ik echt fantastisch om te zien.

Ben je nieuwsgierig en wil je meer weten, kijk dan op buurtgezinnen.nl of op Facebook en Instagram: **Buurtgezinnen Heerenveen**. Daar vind je ook de kinderen die een steungezin zoeken.”

Wethouder Gerrie Rozema:

‘Samen het verschil maken’

“Opvoeden is mooi, maar soms ook best pittig. Als ouder hoef je het niet alleen te doen, want *‘It takes a village to raise a child’*, zeggen ze. En dat klopt. In Heerenveen willen we die *‘village’* zijn: een mienskip waarin we naar elkaar omkijken en hulp bieden waar nodig, zodat kinderen liefdevol, kansrijk, gezond en veilig kunnen opgroeien. Sámen maken we daarin het verschil: als buur, professional of betrokken inwoner.

Dat sluit mooi aan bij de Week van de Opvoeding, met als thema Samen puzzelen. Want opvoeden is soms net een puzzel met veel stukjes. Gelukkig hoef je die niet alleen te leggen. Laten we blijven bouwen aan die mienskip – waarin we samen puzzelen, samen leren, en samen groeien.”

Michelle (links) en Lianne